

העלון טעון גניזה
עלון מס' 839
שבת עקב
שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת עקב

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
8.54	6.13	7.02	8.15	
תל אביב	6.16	7.19	8.18	8.51
חיפה	6.17	7.09	8.19	8.52
באר שבע	6.14	7.17	8.16	8.50

הפטרה: "ותאמר ציון"

ההלכה השבועית

דיני העולה לספר תורה

א. העולה לספר תורה חייב לקרא בפיו בלחש עם השליח ציבור, ואינו יכול לצאת ידי חובה בשמיעה בלבד מטעם שומע לקרא בעצמו. ואם אינו עושה כן יש לחשוש שברכותיו הן ברכות לבטלה.

ב. אדם שהוא עם הארץ ואינו יודע לקרות בלחש עם החזן שקורא בתורה, שאיננו מכיר צורת האותיות, אין להעלותו לספר תורה, שמאחר שאינו יודע לקרות, איך יברך ברכות התורה. ואם העלוהו לספר תורה אינו עולה למנין שבעה. [שו"ת הריב"ש (ס"ד), ושו"ת הרשב"ש (ס' תכח), ושו"ת בשמים ראש (ס' רצא), ושו"ת הרדב"ז מכתב יד (ס' כד), ע"ש]

ג. אסור לאחוז בידו בספר תורה, בגוף הקלף או הגויל, בלי מטפחת, בין כשהוא גולל את ספר התורה בשעת קריאת התורה בציבור, בין כשגולל את ספר התורה בינו לבין עצמו, כשקורא בו למצות שנים מקרא ואחד תרגום, או לקראת קריאתו בצבור. והחמירו רבותינו מאד בזה, עד שאמרו כל האוחז ספר תורה ערום (בלי מטפחת), נקבר ערום בלי אותה מצוה שעושה בעת אחיזתו, אם זו קריאה או גלילה, לכן צריך להזהר מאד בזה.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

"כל המצוה אשר אנכי מצוה היום תשמרו לעשות למען תחיו ורביכם ונאמם וירשתם את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם" (דברים ח', א')

מדייק בעל הכל יקר בדברי הפסוק דהנה הפסוק פותח בלשון יחיד ומסיים בלשון רבים שכתב בכל המצוה אשר אנכי מצוה היום שהוא בלשון יחיד ומסיים בתשמרון לעשות למען תחיו וכו' שהוא בלשון רבים, ולכאורה צריך להבין מה הטעם בזה. ולכן מכת דיוק זה אומר הכלל יקר יסוד בעינינו התשובה והמצוות שדבר ידוע הוא שצדיק שעשה מצווה ואפילו סתם אדם שאינו צדיק שעשה מצווה אחת אשר לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם עמו לכך זכות. וכן אם אדם עשה תשובה מוחלין לו ומוחלין לכל העולם עמו. ועל פי זה אפשר לבאר את דברי הפסוק "אשר אנכי מצוה" - זה ציווי ליחיד שאם קיים המצווה נחשב כאילו רבים עשו המצווה ולכן כתב "תשמרון לעשות" שזה נחשב כאילו רבים עשו המצווה וכתב הפסוק "המצווה" בלשון יחיד שאפילו שמר מצווה אחת כתיקנה גורם "ללמען תחיו" כלומר שיחיה על ידה וכמו שאמרו חז"ל (במסכת סנהדרין דף ק"א) שאם אדם שמר אפילו חוק אחד ניצול מגיהנום לפי שמצווה גוררת מצווה. ועל פי דברי קדשו אפשר לומר עוד בדברי הפסוק שאף אם אדם עשה מצווה אחת כתיקנה הקדוש ברוך הוא יגרום לו לעשות עוד ועוד מצוות שמצווה גוררת מצווה ובענין הזה נביא מעשה מבהיל שימחיש לנו עד כמה אדם שעושה מצווה הקב"ה מוביל אותו לעשות עוד ועוד מצוות וכמובא בספר פאר הדור (ח"ד עמ' נ"ה) שמונה שנים אחרי הסתלקות של ה"חזון איש", בשנת תשכ"ב, נודע ברבים הסיפור המזעזע דלהלן - מעשה שאירע שנה אחת לפני שנתבקש למתיבתא דרקיאה. המספר הוא בעל המעשה עצמו, יהודי בשם ר' יעקב פלדמן, מיוצאי דניאל שבמחוז מרמרוש, המתגורר כיום בארץ ישראל. יום אחד סיפר האיש לפי תומו את קורות חייו באזני רבי אליעזר קליין, רבו של "קהל יראים" בעיר באר שבע, כדלהלן.

כאשר הייתי בן י"ז שנה יצאתי מבית הורי לעבוד בעיירה הונגריה קטנה, אלמשפיט. עד מהרה שכחתי שם את החינוך שקיבלתי בבית אבא. השתדלתי להסתיר את יהדותי גם מאימת הצוררים שהתחילו להשתלט שם משנת תש"ב, ואשר הציקו ורדפו כל יהודי, אבל יכולתי להמשיך בזה רק עד שנת תש"ד. אז העבירו אותי הנאצים ימח - שמם עם אחי לאושוויץ אשר בפולניה, אך ניצלתי בנס, אחר כך הועברתי לטרזיינשטט ושוחררתי משם בשנת תש"ה. נשארתי לגור בצ'כיה עד שנת תש"ח ואז עליתי לארץ ישראל. כאמור, ניתקתי את כל הקשר עם היהדות ועם החינוך שקבלתי אצל הורי. עבדתי לא רק בשבת אלא גם בראש השנה וביום הכיפורים. בליל יום כיפור תשי"ג עבדתי כהרגלי. באותו לילה נראה אלי אבא, ר' חיים מרדכי ז"ל בחלום, לבוש קיטל לבן מצוחצח, עטוף בטלית מצוצת, כמו בהיותו בחיים, ואמר אלי: "חזור בתשובה! חזור לדרך שחינכתי אותך, אחרת שנותיך מקוטעות!" וכך חזר החלום ונשנה מידי לילה בלילה במשך שבוע שלם. והנה הגיע ליל שבת. בשעה מאוחרת בלילה נכנסתי לבית קפה בראשון לציון (בעיר זו הייתי עובד במוסך) אכלתי ושתיתי וחזרתי הביתה. נגשתי להפעיל את הרדיו, ובאותו רגע שמעתי קול קורא מאחורי: "אוי אבוי! אתה שוב חוטא?!!" ("געוואלד דו זינדיגסט ווייטער?"). פניתי לאחור והנה רואה אני כמו בהקץ אבי שנספה באושוויץ, ושוב עומד הוא לפני עטוף בקיטל ובטלית, ואני שומע אותו אומר לי: "אל תחשוב שזה סתם חלום, באתי להזהירך שתחזור בתשובה. בשמים כבר נחרץ עליך גזר- דין שיכרתו ימך!" נבהלתי מהמראה. דמות אבי ז"ל נעלמה מיד. באותה שבת, כמובן, לא עישנתי סיגריות, לא הפעלתי רדיו, אולם במוצאי שבת הלכתי לקולנוע. בבואי הביתה, כאשר אך הספקתי לפתוח את הדלת, מיד ראיתי שוב את דמותו של אבי כמו בהקץ עטוף בטלית ובקיטל, והוא מתחנן ומבקש לפני שאיטיב את מעשי, ואומר לי שזוהי אזהרתו האחרונה... באותה תקופה שימשתי כמנהל המסגריה במוסך "טיטניק" בראשון לציון. קמתי איפוא ביום ראשון בבוקר וחילקתי וסידרתי את העבודה בין הפועלים. אחר כך שמתי פעמי לבני ברק אל ה"חזון איש", אשר שמעתי אודותיו מפי אנשים רבים, כדי לספר לו את החלומות. לפליאתי, כאשר אך עברתי את מפתן ביתו, החל ה"חזון איש" לדבר אלי בחומרה: "אוי אבוי, אתה עובד בשבת, אתה עובד בראש השנה וגם ביום הכיפורים. לאבך אין מנוחה בעולם העליון, נגזר עליך כרת!" הוא השלים את דבריו והמשיך לישב על כסא כאילו מנמנם, השעין את ראשו בין שתי ידי, ואני עמדתי לפניו נכון ונסער. מהיכן הוא יודע?! לבסוף, אחרי כמה רגעים של ציפיה, פסק ה"חזון איש" את עניו ואמר לי: "בזכות מצווה גדולה שקיימת בנעורייך יוסיפו לך ממרום ימים ושנים: מעכשיו תחזור למוטב ותלך בדרך הישרה כפי שחינך אותך אבך. האם תזכור איזו מצווה קיימת בנעורייך?" השבתי לו: "אף על פי שהייתי מחלל שבת, מעולם לא פגעתי במישהו וגם צדקה נתתי". השיבני החזון איש: "אין די בכך, לא בזכות זה אתה זוכה שיקרעו לך את גזר דינך...". אז נזכרתי, שכאשר הייתי בן 14 בערך, באה אלינו ומסרה לאבא שבכפר פלוני מוטל ילד יהודי מת ואין מי שיתפלל בו להביאו לקבר ישראל. אבי שלח אותי אל הכפר לבצע את הדבר, ואף על פי שהפעולה היתה קשורה בסכנת נפשות, כי הקוזיסטים השתוללו אז בדרכים, והיה עלי לעבור יער שלם בפחד מוות, קיימתי את המצווה בתכלית השלמות. לשמע הסיפור נענע לי ה"חזון איש" בראשו ולא הוסיף לדבר. כאשר יצאתי מביתו, קיבלתי עלי לשמור תורה ומצוות כיהודי שלם - ומני אז אני רואה במעשי ידי ברכה והצלחה.

ח.י.ח

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinyon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinyon.org או בואצפ: 050-9580500

רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום" (משלי יט, כא)

שום אויב ושונא לא יוכל לפגוע בגופנו, בממוננו או בכבודנו, ולא יוכל להזיק לנו בשום דרך, אלא אם כן נגזר עלינו חס וחלילה ההיזק. יכול אדם רע לב לעשות כל שביכולתו כדי לפגוע באדם אחר, ואינו יודע שדווקא בפעולתו להרע, הוא מביא - שלא מרצונו, כמובן - טובה גדולה לאותו אדם.

משה היה העובד הוותיק והחרוץ ביותר בנגריה ידיו היו ידי זהב ומטבעו היה דיקן ויצירתי. לקוחות רבים היו מתעקשים, שרק הוא ייצר עבורם את הרהיטים שהזמינו. בעל הנגריה לא ראה את הדבר בעין יפה. הוא אמנם הרוויח כסף בזכות משה, אבל תמיד חשש שיום אחד יחליט משה להתפטר, יפתח נגריה משלו, ולקוחות רבים יעזבו וילכו אחריו. מחשבות מעין אלו מעולם לא עלו על דעתו של משה. הוא היה מרוצה מעבודתו, והכיר טובה לבעל הנגריה על התנאים הסבירים שבהם העסיק אותו. יום אחד שמע בעל הנגריה את אחד הלקוחות מנסה לשכנע את משה, שלא משתלם לו להמשיך לעבוד כשכיר. הוא יוכל להרוויח הרבה יותר, אם יפתח נגריה לעצמו. בעל הנגריה נלחץ וכעס מאד. הוא לא המתין לשמוע את תשובתו של משה, שאמנם הודה ללקוח על הצעתו, אבל השיב שאינו מעוניין בכך. מוחו הקודח של בעל הנגריה העלה במוחו תרחישים שחורים על הלקוחות שעוזבים אותו בזה אחר זה, ועל הנגריה שלו שנסגרת, ומותירה אותו מובטל וחסר פרנסה. הוא ניסה לחשוב כיצד יוכל לסכל את הרעיון, ולמנוע ממשה את האפשרות להתחרות בו. חצי שעה אחר כך, הוא בצע את זממו באזני העובדים האחרים, הוא צעק על משה במלא גרונו, "גנב מושחת! איך מעלת באמון שלי? למה גנבת כסף מהקופה?". משה ההמום לא ידע מאיפה נפלה עליו האשמה ההזויה הזאת. בתחילה הוא חשב, שאולי מדובר בטעות או באי הבנה. הוא ניסה להצטדק, ולהבהיר שמעולם לא לקח, חלילה, גם שקל אחד ללא רשות, אבל בעל הנגריה סילק אותו בבושת פנים, ודאג לפרסם את הענין ברבים. משה ניסה לחפש עבודה, אבל בעל הנגריה הפיץ עליו את השמועה בין כל בעלי הנגריות וחנויות הרהיטים "אסור להעסיק אותו", הוא הזהיר. "הבן אדם נראה תמים ונחמד, אבל למעשה הוא גנב חסר מצפון". כאשר הגיעו מים עד נפש, החליט משה לנסוע לחו"ל. מן הסתם, לא הגיעה השמועה עד ניו יורק. הטיסה לארצות הברית עברה עליו במתח ובדאגה. לאחר שנחת המטוס, עבר משה במהירות את הבדיקות, לקח את מזוודתו והתכוון לצאת מהטרמינל, אך לפני כן ניגש לחדר השירותים. כאשר נכנס לתא, הוא לא האמין למראה עיניו. על הרצפה היו מושלכות חבילות עבות של דולרים. משה ההמום צבט את עצמו, לוודא שאינו חולם. הוא שמע את הקלישאה אודות הכסף שגדל באמריקה על העצים, אבל אף אחד לא ספר לו, שכסף צומח על רצפות של תאי שירותים... הוא עמד מול ערמות הכסף, תוהה ומבולבל. האם מותר לו לקחת את הכסף? האם עליו לחפש את הבעלים? מאחר שלא הגיע להכרעה ברורה, החליט לקחת בינתיים את הכסף,

ולחשוב אחר כך מה צריך ונכון לעשות איתו. הוא הכניס את חבילות הכסף למזוודה, אך כאשר יצא מהשירותים, נבהל לראות מולו עשרות שוטרים במדים, חלקם מכונים מולו אקדחים. משה הרים ידים, הוא לא הבין מה קורה. הכל כל כך מבולבל. בתחילה הון תועפות על הריצפה, אחר כך שוטרים ואקדחים, שלא לדבר על האשמה הקשה והמוזרה שהאשימו אותו בארץ ישראל, ושעדין לא הצליח להתאושש ממנה. שני שוטרים התקרבו אליו, והאחרים נעמדו בעמדת ירי, לחפות על חבריהם. השנים החלו לחפש על גופו ובתוך מזוודתו. בתרועת ניצחון, הרים אחד השוטרים את חבילות השטרות "של מי זה?" הוא שאל בלעג. "שלך, מה?" משה היה כל כך המום ומבולבל, שאמר "כן". "שלך..." גיחך השוטר, "אתה מתכוון, אחרי ששדדת את הבנק". עד מהרה התבאר למשה, ששלוש שעות לפני כן התבצע שוד בסניף בנק סמוך, והוא נחשד כמי שביצע את השוד. משה ההמום כבר איבד את עשתונותיו. העולם הפך להיות מקום מוזר מדי, ומפחיד "אני לא השודד", הוא אומר לחוקרים. "לפני שלוש שעות עוד הייתי במטוס, ואתם יכולים לבדוק את זה בקלות". מובן שהם בדקו. הם נוכחו לדעת, שמשה לא היה יכול לבצע את השוד, אבל עדין לא היו מרוצים. "מנין לך סכום הכסף הגדול, שנמצא במזוודה שלך?" משה, שהיה עדין מזועזע והמום, חש שאם יספר לחוקרים שהכסף נמצא על הרצפה בשירותים, לא יאמינו לו, ומי יודע מה עוד יעלילו עליו. לכן אמר, "אני איש עסקים, ואני מחזיק אצלי באופן קבוע סכומים גדולים". החוקרים המנוסים לא היו רגועים. משהו כאן נשמע לא כשורה. אמנם האליבי שלו מוצק, והוא אכן היה במטוס בעת השוד, אבל הבגדים שלו ויותר מזה, אופן ההתנהגות שלו - לא נראים כשל איש עסקים. הם החליטו להתקשר ולברר עליו אצל מכריו בארץ ישראל. דפדפו בפנקס הטלפונים של משה, והתקשרו לאחד המספרים שהופיעו בו בהבלטה. זה היה מספרו של בעל הנגריה. בעל הנגריה הופתע לקבל שיחה מחוקר של משטרת ניו-יורק. הוא אישר, שהוא מכיר את משה "האם ידוע לך על רווחים גדולים, שהיו לו לאחרונה?" בעל הנגריה כמעט שענה - רווחים גדולים, מה פתאום? המסכן הזה לא הצליח למצא שום עבודה בגליל... אבל פתאום צץ בו רעיון, שהיה ממש גאוני בעיניו. למה שואל חוקר אמריקאי על רווחים של משה? מן הסתם, העלילו עליו משהו בקשר למס הכנסה או להלבנת הון. הוא החליט לסבך את משה עוד יותר. "דווקא ידוע לי, כן. משה עשה כמה עסקאות גדולות מאד לאחרונה, ויש ברשותו כעת סכומים גדולים של כסף מזומן". משה שוחרר, וכל הכסף הוחזר לו. הוא בירר מהי ההלכה, ומיהר לפעול בהתאם. כך אירע, שדווקא בעל הנגריה שניסה לגרום לו נזק, הוא אשר הציל אותו מאשמת שווא וממאסר ממושך בכלא - ספור זה - שהיה או לא היה במציאות - מתרחש כל העת בווריאציות שונות. אין אדם יכול להרע לחברו, אלא אם כן נגזרה עליו הרעה. וברצות ה' דרכי איש, גם רעת חברו תהפך עבורו לטובה גדולה "רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום".

הנני בידך

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

בעלי שיחיה סבל מהתקפי כאבי בטן חזקים, ממש איומים, פינו אותו לבית חולים. בבדיקות התגלה שיש לו אבן בכיס מרה, ומדדי השומן בכבד היו מאוד גבוהים. הרופאים אמרו לנו שצריך לעשות ניתוח להסרת כיס מרה. אני החלטתי שלפני שעושים משהו בכוון קודם כל עושים "פדיון נפש" ב"חסדי ינון". בשיחה כשהזמנתי את הפדיון ביקשתי שיכוונו להצלחת הניתוח, אבל מי שדיבר איתי אמר לי, להתפלל קודם לרפואה שלמה ושבעזרת השם, שלא יהיה ניתוח. אמרתי בסדר וזה מה שרשמנו. כעבור שבועיים הגענו לביקורת כדי לקבוע המשך טיפול, ולשמחתנו הרבה הברכה התקיימה ונאמר לנו שהכל עבר כלא היה, ושלא צריך שום התערבות כירורגית. שכל הבדיקות תקינות לחלוטין. והוא יכול לחזור לחיים תקינים. אני מתקשרת לשתף את הישועה. היפלא מהשם דבר... הקדוש ברוך הוא הכל יכול וכשמתפללים על הכי טוב, הישועה מגיעה... מ.ש מהמרכז

בקר אחד פתאום אנחנו מקבלים מכתב מעו"ד על תביעה על תאונה שלא היתה ולא נבראה. משהי טענה שלפני שנתיים נכנסנו בה מאחורה. דבר שבכלל לא קרה ושלא ידענו על כך בכלל עד לאותו רגע. יום לפני המשפט, התקשרנו ל"חסדי ינון" והזמנו "פדיון נפש" וברוך השם! הצלחנו במשפט ואפילו קיבלנו שכר טרחה על היום המבוצב... תודה להשם...

בעילום שם

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו וישונו שמר מצרות נפשו (ספרי, כ"א ב"ט)

כשהוא מתחיל לספר ולהודות כל מה שקלקל בשפתים, אין גבול וסוף להם

ומסיים הכתוב: "ואויל שפתים ילבט", הינו לפי מה שידוע מחכמנו ז"ל (ספרי דברים וגמרא תענית), שהאדם בעצמו מודה לבסוף על עוונותיו ואומר: אני פלוני בן פלוני עברתי עברה פלונית במקום פלוני בפני פלוני וכו'. והינה מכל עוונותיו שעשה ונזכר לבסוף, רואין הכל ונודע שהוא אויל גדול, אבל מכל מקום יש להם גבול וסוף; אבל אם אויל שפתים, כשהוא מתחיל לספר ולהודות כל מה שקלקל בשפתים, אין גבול וסוף להם. וזה שאמר הכתוב: "ואויל שפתים ילבט", רוצה לומר, שהוא מתיגע לספר, לפי שאין לדבריו גבול וקץ ולפי דבריו אלה יעלה הפסוק הנ"ל, שהוא מכון זה כנגד זה: כמו שחכם לב על ידי דבוריו זכה למצוות עד אין סוף, כן לעומת זה הרשע על ידי דבוריו גרם לו לעברות הרבה עד אין קץ, וגרם לו בזיונות וחרפות וענשים עד אין קץ. סוף דבר החכם והכסיל, כל אחד מרבה סחורה הנאותה לו לפי עניינו.

(זכור למרים לח"ח זצ"ל פ"ו)

אמרת הצדיק

הנותן, מקבל הרבה יותר מן המקבל - כי המקבל מקבל משהו גשמי מצומצם ואילו הנותן, בנתינתו רוכש לעצמו לב טוב וטהור.

הסבא מנובהרדוק

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

לפני כשלוש שנים הייתה תקופה שלא הרגשתי טוב משהו עבר עלי ולא יכולתי להסביר במה מדובר, לא ידעתי אפילו על מה לשים את האצבע. סיפרתי את זה לביתי והיא אמרה לי: "אמא, תעשי 'פדיון נפש' ב'חסדי ינון' ובעזרת השם יהיה בסדר". התקשרתי והזמנתי לי פדיון נפש. ולמחרת שעשיתי את הפדיון, היה לי דחף לא מובן ללכת לבית חולים להבדק. הלכתי לבית חולים ושם התגלתה בעיה רפואית מסכנת חיים שהיתה לי, ושלא ידעתי בכלל על קיומה. היתי במצב של סכנת נפשות עד כדי כך שהכניסו אותי לניתוח חירום. ברוך השם הניתוח עבר בהצלחה. הרופאים עצמם אמרו שהיה לי ממש נס גלוי שאם לא הייתי מגיעה היום לבית חולים הם לא יודעים איך זה היה נגמר. התקשרתי מזמן להודות אבל היום החלטתי לפרסם את הסיפור על מנת לקדש שם שמים ברבים, ושבעזרת השם עוד אנשים יזכו לישועות... אין עוד מלבדו!

ת. מהמרכז

הבת שלי למדה למודי חשבות שכן, לפני המבחנים עשיתי לה "פדיונות נפש" ב"חסדי ינון" ובסיעתא דשמיא עברה אותם בהצלחה, ואת המבחן האחרון של הסמכה עברה בהצטיינות. ישתבח שמו!

בעילום שם

לכלתי השם ישמור אותה, היה לה המחלה במעיים, היתה צריכה לעבור ניתוח מורכב. לפני הניתוח עשינו לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ובסיעתא דשמיא הניתוח עבר מעל ומעבר, הכל נקי והיא חזרה לתפקוד מלא. ישתבח שמו! רק להודות ולשבח את השם יתברך! שזכוי הרבים יעמוד לזכותה.

ס.ב.

בס"ד

מטבע הישועות
שק - הצדיק

לפרטים בקו הישועות
1700-720-500

"יש הקונה את, עולמו בעלון אחד"

היה שותף
לזיכוי הרבים באיזור מגורייך
לפרטים: 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

בימינו האחרונים של הגאון רבי יעקב ילנסקי זצ"ל גבר עליו חוליו. אשתו הצדקת טיפלה בו במסירות ולא משה ממיטת חוליו. באחד הימים פנה אליה ואמר: "האם את יכולה להביא לי מעט אורז?" מיד כיתתה הרבנית את רגליה להביא לרב את מבוקשו. באותם הימים היה דוחק גדול והמשימה לא הייתה פשוטה. במאמצים רבים השיגה הרבנית מעט אורז, בישלה אותו והגישה לבעלה. אמר לה הרב: "האורז לא בשבילי צדיקה, הוא בשבילך, את חייבת לאכול..." אחד הדברים המייחדים את העם שלנו הוא החסד שאנו עושים, בכל מקום מוקמות עמותות שונות, כל אדם מעשר מכספו ומזמנו כדי לתת לאחר, אשרינו ומה טוב חלקנו. רואים היום, בשעת מלחמה איך כולם עוזרים לכולם, אכפתים אחד כלפי השני, מחבקים ומחובקים. אולם כשהקב"ה ירצה לדעת אם אנחנו באמת בעלי חסד הוא יבדוק קודם כל את החסד שאנו עושים בבית שלנו... אמר רבי חיים ויטאל זיע"א: "ביום הדין האדם יצטרך לתת דין וחשבון בעיקר על איך שהתנהג בביתו". אמרו חז"ל: "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו" - מתי תבדוק ותדון את האדם? רק כאשר תגיע למקומו - רק כשתגיע לביתו, רק אז תדע מי הוא באמת... נמשיך לעשות חסדים רבים, ניתן מהוננו ומגופנו לאחר, אין גבול לשכר שנקבל, אך קודם אם בבית צריכים אותנו... שלא נבזז את הכוחות שלנו בחוץ, את החיוך והאכפתיות, ובבית ניתן רק את השאריות שבדרך כלל מהולות בסבר פנים חמוץ, כעס ועייפות רבה... תהיה חסיד בבית...

רונן קרוא

שו"ת הלכתי מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: המגביה ספר תורה, האם צריך להתעטף בטלית?

תשובה: רבים נוהגים להתעטף בטלית. מקור: כף החיים סימן קמ"ט ס"ק ד (ועיי"ש גם לגבי הגולל). אזמרה לשמך 148.

שאלה: האם העולה לתורה צריך להתעטף בטלית?

תשובה: צריך, ואף במנחה בשבת ובתעניות. [ורבים נהגו להקל בחליפה, ויל"ד אם די בחליפה ארוכה או קצרה]. מקור: שערי אפרים שער ג סעיף יח. משנ"ב סימן יד ס"ק יא. ערוך השולחן סימן צא סעיף ב. כף החיים סימן קמ"ט ס"ק ד. אזמרה לשמך 148.

שאלה: האם אפשר להניח טלית על ספר?

תשובה: אסור. מקור: שו"ע סימן קנד.

שאלה: מטבחון של בית הכנסת, האם יש לו דין של בית הכנסת? תשובה: לא, ומותר לדבר ולאכול בו. מקור: שו"ע סימן קנא.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

חסדי ינון

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד - פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהצביע: לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלת המשפחה | ארץ ישראל | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות | כל תרומה נדבך נטף בבניין מקדש מעט. בסיועו בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:
 050-9580500 1700-720-500
 או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות ובבהירות (הרה"ג עמרם פריד שליט"א)

או באתר:
www.hasdeyinon.org

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך ספר יקר זה של **רבנו בחיי זיע"א** להיות מונגש לכל בר בי רב דחד יומא (הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

לרכישה ב"חסדי ינון":
 1700-720-500

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

